

Balla Zoltán

Elsa Matilainen nekrológja

(1925 – 2016)

Fotó: Nagy Gyula

A hír, hogy Elsa Matilainennek, a magyarok és a hajdúböszörményiek hűséges barátjának lelke 2016. szeptember 9-én égi Urához költözött, nagy szomorúsággal tölti be szívünket. Tudtuk, hogy mostanában sokat betegeskedett, mégis élt bennünk a remény és a gondolat, hogy Elsának még sokáig közöttünk kell lennie ...

Öbenne olyan nagyszerű személyiséget ismertünk meg, akinek a szíve mindig a finn-magyar barátságért dobogott. Ezt éreztük személyes találkozásainkkor, az otthonában vagy böszörményi barátainál, éreztük az üdvözlő leveleiben, megnyilatkozásaiban, mosolyaiban, kedvességében, írásaiban, a magyar irodalomhoz fűződő kapcsolatában, aki szívbemarkoló gyönyörűséggel írt Magyarországról szóló élményeiről.

„A horizonton a síkság és az ég találkoztak egymással. A lenyugvó nap az eget izzó színekbe öltöztette. A távolban valami magányos fa vagy kis erdőség rajzolódott ki feketén a színes ég alján. Mire megérkeztünk, már sötétedett. A frissen szántott föld erős illata fogadott. Ránk szállt a sötétség. Az égre néztem – teljesen sötét volt. Hirtelenjében felgyúlt az első csillag, aztán egyik csillag a másik után,

míg az égbolt megtelt ragyogó fényekkel. Mind ez gyorsan történt – az egész világmindenség igazán széppé vált.

Megtanultam az életben, hogy minden vég valami újnak a kezdete. Amikor az életbeli fő feladatom véget értével bezártam magam mögött az iskolai ajtaját, arra gondoltam, hogy valahol megnyílik előttem egy másik ajtó. Így is lett, és az ajtó mögött ott várt Magyarország. Tudni akartam, milyen az a nemzet, amely ebben a szép országban él. Az irodalom egy nemzet lelkének tükré. Első feladat volt nekikezdeni a magyar nyelv tanulásának.

Most, a világ egységesülésekor, mikor a nagy nyelvek mindenütt meghódítják az élet különböző területeit, a saját nyelv és kultúra fejlesztése rendkívül fontos a kis népeknek. Úgy gondolom, hogy mi finnek és magyarok támogathatjuk egymást ebben a dologban. Szerintem most időszerűek Veres Péternek az alábbi szavai, amelyekkel az Én nem mehetek el innen című versét zárja:

»ide kell hoznunk a nagyvilágot,
ide kell hoznunk mindent, ami szép, ami jó, ami nemes és amit érdemes.«

Elsa személye igazi emberi példa előttünk! A

legjobb és legnagyszerűbb példa arra, hogyan kell cselekvő barátként szeretni, tisztelni embertársainkat, példa ahhoz, hogyan éljünk a talentumunkkal, hogyan tiszteljük más népek fiait, egy másik nép nyelvét, zenéjét, hogyan éljük hétköznapijainkat, ünnepeinket, hogyan örüljünk a természet csodáinak és az élet minden percének. Gyakran megkönnyezte, ha egy szép magyar népdalt énekelt vagy énekeltek neki.

Mosolya, kedvessége, asszonyi bája, ízes magyar kiejtése, megragadó hangja, mindannyiunk számára feledhetetlen marad, akik ismertük, szerettük és tiszteltük Öt.

Hatalmas úr maradt utána. A gyász óráiban, napjaiban még fel sem tudjuk fogni, hogy mekkora a közös veszteségünk. Élete, munkássága adjon útmutatót és célt számunkra, hogy a magyar- finn, a finn-magyar barátság „addig éljen, míg e Földön szív dobog”.

Lelke nyugodjon békében égi Ura áldott szeretetében! Földi sírjának nyugalma pedig adjon megfáradt teste számára békés pihenést, melyre képzeletben mi is elhelyezzük a tisztelet, a megbecsülés, a barátság és a szeretet virágait.

Bíró Eszter és Lukács Gábor képeiből

